

ต้องมีคนทำงานของพระเจ้า

LECTIO (พระวาจาตรัสอะไร)

พระเยซูเจ้าทรงส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคน^a

10 ¹ต่อจากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคน^bและทรงส่งเขาล่องหน้าพระองค์^cเป็นคู่ ๆ ไปทุกตำบลทุกเมืองที่พระองค์จะเสด็จ ²พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**ข้าวที่จะเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย จงวอนขอเจ้าของนาให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์เถิด**” ³จงไปเถิด เราส่งท่านทั้งหลายไปดูลูกแกะในฝูงสุนัขป่า ⁴อย่าให้นำถุงเงิน ยามหรือรองเท้าไปด้วย อย่าเสียเวลาตกทายผู้ใดตามทาง ⁵เมื่อท่านเข้าบ้านใด จงกล่าวก่อนว่า “สันติสุขจงมีแก่บ้านนี้เถิด” ⁶ถ้ามีผู้สมควรจะรับสันติสุขอยู่ที่นั่น^dสันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา มิฉะนั้น สันติสุขของท่านจะกลับมาอยู่กับท่านอีก ⁷จงพักอาศัยในบ้านนั้น กินและดื่มของที่เขานำมาให้ เพราะว่าคนงานสมควรที่จะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเข้าบ้านนี้ออกบ้านโน้น ⁸เมื่อท่านเข้าไปในเมืองใดและเขาต้อนรับท่าน จงกินของที่เขานำมาตั้งให้ ⁹จงรักษาผู้เจ็บป่วยในเมืองนั้นและบอกเขาว่า “พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว” ¹⁰ แต่ถ้าท่านเข้าไปในเมืองใดและเขาไม่ต้อนรับ ก็จงออกไปกลางลานสาธารณะ และกล่าวว่า ¹¹“แม้แต่ฝุ่นจากเมืองของท่านที่ติดเท้าของเรา เราจะสลัดทิ้งไว้ปรักปรำท่าน จงรู้เถิดว่า พระอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว” ¹²เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองโสเดมจะรับโทษมากกว่าชาวเมืองนั้น

¹³“วิบัติจงเกิดแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติจงเกิดแก่เจ้า เมืองเบธไซดา ถ้าอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นในเจ้าได้เกิดขึ้นที่เมืองไทระและเมืองไซดอนแล้ว เขาเหล่านั้นคงได้นั่งกระสอบนั่งบนกองขี้เถ้ากลับใจเสียนานแล้ว ¹⁴ฉะนั้น เมืองไทระและ

เมืองไซดอนจะรับโทษเบากว่าเจ้าในวันพิพากษา ¹⁵ส่วนเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าจะยกตนขึ้นถึงฟ้าเทียวหรือ เจ้าจะตกลงไปถึงแดนผู้ตาย

¹⁶ผู้ใดฟังท่าน ผู้นั้นฟังเรา ผู้ใดสบประมาทท่าน ผู้นั้นสบประมาทเรา ผู้ที่สบประมาทเรา ก็สบประมาทผู้ที่ทรงส่งเรามา

สาเหตุแท้จริงที่ทำให้บรรดาอัครสาวกชื่นชมยินดี

¹⁷ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี ทูลว่า “พระเจ้าข้า แม้แต่ปีศาจก็ยังอ่อนน้อมต่อเราเดชะพระนามของพระองค์” ¹⁸พระองค์ตรัสตอบว่า “เราเห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ¹⁹จงฟังเถิด เราให้อำนาจแก่ท่านที่จะเหยียบงูและแมงป่อง มีอำนาจเหนือกำลังทุกอย่างของศัตรู ไม่มีอะไรจะทำร้ายท่านได้ ²⁰อย่าชื่นชมยินดีที่ปีศาจอ่อนน้อมต่อท่าน แต่จงชื่นชมยินดีมากกว่าที่ชื่อของท่านจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว”

* พันธกิจ

พระเยซูเจ้ามิได้มอบ “พันธกิจ” แก่บรรดาอัครสาวกเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น พระองค์ทรงมอบแก่บรรดาศิษย์ด้วย (ลก 10,1-10) พระองค์ทรงเคยมอบ “พันธกิจ” นี้ให้บรรดาอัครสาวกทั้งสิบสองแล้ว (ลก 9,1-6) ทรงเลือกเขาด้วยพระองค์เอง ทรงประทานนามว่า “อัครสาวก” คือเป็น “ธรรมทูตผู้ถูกส่งไป” ทำงานของพระองค์ บัดนี้ พระองค์ทรงส่งอีกเจ็ดสิบสองคน

พระองค์ทรงส่งเขาล่วงหน้าพระองค์ ไปตามสถานที่ต่างๆ เพื่อเตรียมทางที่พระองค์จะเสด็จ ภารกิจนี้เป็นภารกิจเดียวกันกับภารกิจที่ยอห์นผู้ทำพิธีล้างกระทำ ก่อนที่พระเยซูเจ้าจะปรากฏตัวแก่ชาวอิสราเอล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมจิตใจของประชาชนให้พร้อมต้อนรับข่าวดีเกี่ยวกับพระอาณาจักรของพระเจ้า

พระองค์ทรงมอบภารกิจนี้แก่ศิษย์ของพระองค์ทุกคน ใครก็ตามที่ได้พบกับพระเยซูเจ้าแล้วต้องเล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอื่นฟัง การเป็นศิษย์ของพระองค์มิใช่เป็น “อภิสิทธิ์” แต่เป็น “การรับใช้”

พระองค์ทรงส่งเขาไป “เป็นคู่” ซึ่งหมายความว่า ศิษย์จะต้องออกไปเป็นพยานถึงความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้น เขาต้องเดินไปด้วยกัน และทำงานด้วยกัน

ตัวเลข 70 หรือ 72 เป็นเพียงสัญลักษณ์ ซึ่งหมายถึงมนุษยชาติที่อยู่ทั่วแผ่นดิน พระคัมภีร์ฉบับ LXX (ปฐก 10) พูดถึงชนชาติต่างๆ ที่อยู่ทั่วโลกมีจำนวน 72 ชาติ ดังนั้นตัวเลขนี้จึงเป็นตัวเลขที่บ่งบอกจำนวนลูกหลานของโนอาห์ ภายหลังจากน้ำวินาศท่วมโลก ดังนั้น ความหมายของมันก็คือ “ทั่วทั้งโลก”

* เป็นศิษย์เพื่อพันธกิจ

“พระอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว” นี่คือการที่ทุกคนต้องรับรู้ เมื่อลูกาเขียนเรื่องนี้ลงในพระวรสาร ท่านคิดถึงบรรดาคริสตชนกลุ่มแรกๆ ที่ถูกเบียดเบียน และต้องหนีกระจัดกระจายไปอยู่รอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เขาเหล่านี้ประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าและการมาถึงของพระอาณาจักรของพระองค์อย่างร้อนรนต่อไปอย่างสัมฤทธิ์ผล

พระเจ้าทรงกระทำกิจการของพระองค์ด้วยพลังอำนาจ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้รับการขนานนามว่า “เจ้าของ” นา Kyrios เราพบข้อความเดียวกันนี้ใน มธ 10,37 บรรดาประกาศใช้ภาพทุ่งนาอันกว้างใหญ่ไพศาลที่มีข้าวสุกเหลืองอร่ามเป็นอุปมา เพื่ออธิบายเรื่องราวของการพิพากษาครั้งสุดท้าย ต่อนานาชาติ (โยเอล 4,13) นอกเหนือจากชาวอิสราเอล (อสย 27,12) ซึ่งสำหรับพวกเขาเป็นวันแห่งความรอดพ้น ในชุมชนวิวรรณ์ก็มีการนำอุปมานี้มาใช้เช่นกัน พระเยซูเจ้าตรัสถึงวันพิพากษาว่าเป็นวันเก็บเกี่ยว โดยใช้เรื่องข้าวละมานเป็นอุปมา (มธ 13,36-43)

ในตัวของลูกา ทุ่งนาเหลืองอร่ามหมายถึงทุ่งนาของพันธกิจสากล ที่ทุกชาติทุกภาษาจะได้รับการประกาศข่าวดี ผู้ประกาศข่าวดีได้แก่บรรดาอัครสาวก และ บัดนี้ได้แก่บรรดาศิษย์กลุ่มแรก พันธกิจของพวกเขายังคงเป็น “กิจการ” ของพระเจ้าอยู่เสมอ ส่วนบรรดาศิษย์เป็นผู้ถูกเรียกและถูกส่งไปกระทำ “กิจการ” นี้

เพื่อให้ “กิจการ” ของพระองค์ดำเนินไป จำเป็นต้องมีคนทำงานงานนั้นมีมาก จำนวนคนไม่เพียงพอกับเนื้องาน ทุ่งนาของโลกนี้กว้างใหญ่ไพศาล ส่วนผู้ที่ถูกส่งไปทำงานมีจำนวนน้อยมาก ในสมัยพระเยซู

เจ้า สถานการณ์เป็นเช่นไร ตลอดประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรมาจนถึงบัดนี้ก็เป็นเช่นนั้น

* จงวอนขอเจ้าของนาให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์เถิด

ก่อนจะตรัสว่า “จงไปเถิด” พระเยซูเจ้าทรงสั่งบรรดาศิษย์ให้ “ภาวนา” การภาวนา คือ การมีความสนิทสัมพันธ์กับพระบิดาเจ้าสวรรค์ เป็นต้นธารของพันธกิจการประกาศพระวรสาร อีกทั้งยังเป็นจุดหมายปลายทางของการประกาศด้วย นั่นคือการบรรลุถึงความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาเจ้าสวรรค์ และนี่แหละคือเป้าประสงค์ของพันธกิจการแพร่ธรรม ดังนั้น “จงวอนขอเจ้าของนา” เกิด สิ่งสำคัญคือ “สวด” ก่อน “ทำ” จำเป็นต้องภาวนา เพราะความรับผิดชอบเกี่ยวกับความรอด ซึ่งเป็นของพระบุตร ถูกส่งต่อไปยังบรรดาศิษย์ทุกคนที่ต้องร่วมงานกับพระองค์ จำเป็นต้องภาวนาเพื่อให้ทุกคนกลับเป็นผู้ร่วมงานแท้จริงขององค์พระบุตรเจ้า ผู้ถูกส่งมาหว่านพระวาจาของพระเจ้า คำภาวนาเท่านั้นที่ทำให้สามารถเข้าใจความจำเป็นและเร่งด่วนของพันธกิจ

ต้องวอนขอพระเป็นเจ้า เพราะเป็นพระองค์ที่เรียกและส่งคนไปทำงาน หุ่นนาหรือสวนองุ่นเป็นของพระองค์ มิใช่ทุกคนที่ทำงานในหุ่มนาหรือสวนองุ่นตระหนักในเรื่องนี้ ต้องสวดเพื่อให้พระเจ้าทรงเรียกผ่านทางพระจิตของพระองค์ ไม่มีใครสามารถค้นคิดพันธกิจที่มีได้ อยู่ในความคิดของพระเจ้า การเรียกธรรมทูตคนหนึ่ง เกิดจากการภาวนาของพระศาสนจักร พันธกิจธรรมทูตต้องออกมาจากการภาวนา (ลก 6,12-13)งานเก็บเกี่ยวต้องกระทำในบรรยากาศของการภาวนา

MEDITATIO (พระวาจาตรัสอะไรกับฉันวันนี้)

* พระเยซูเจ้าทรงอธิบายให้ศิษย์ที่พระองค์ทรงส่งไปทำงานทราบถึง “วิธีปฏิบัติ” ที่ถูกต้องว่า พระองค์ทรงเป็น “เจ้าของ”งาน ดังนั้นศิษย์ต้องขึ้นกับพระองค์ในทุกอย่าง เขาต้องเป็นเหมือนเลวี ที่ภาวนาต่อพระเจ้า ในยามจนว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นส่วนมรดกของข้าพเจ้า และทรงเป็นผู้กำหนดชีวิตของข้าพเจ้า” (สดด 6,5)เพราะเขาไว้วางใจในพระองค์แต่ผู้

เดียว ถึงแม้เขาจะยากจน ไม่มีเงินติดตัว ไม่มีหลักประกันสำหรับการเดินทาง เขาต้องติดต่อ ต้องพบปะผู้ที่แสวงหาชีวิตสมบูรณ์ตามทาง แต่เขาเหล่านี้ ผู้เป็น “บุตรแห่งสันติภาพ” ผู้ที่พระเจ้าส่งไป ทักทายเขาว่า shalom ขอสันติสุขจงอยู่กับท่าน และเขาจะสร้างความสัมพันธ์ในฐานะเป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เขานั่งโต๊ะเดียวกัน กินและดื่มด้วยกัน ผู้ที่พระเจ้าส่งไปทำงานทุกคนต้องมีจิตใจของความเป็น “จิตอาสา” ที่รู้จักให้เปล่า ที่ปรากฏออกมาในการดูแล เอาใจใส่ผู้อื่น รักษาคนเจ็บป่วยทางกาย เจ็บป่วยทางจิต และประกาศให้ทุกคนทราบว่า อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว

* คำสั่งของพระเยซูเจ้ากำหนดว่า ศิษย์ที่พระองค์ทรงส่งไปนั้นต้องทำอะไรบ้าง ต้องมีท่าทีอย่างไร แต่คำสั่งนั้นก็ทำให้เราเข้าใจด้วยว่า “คนงานมีน้อย”.....ดังนั้นจำเป็นต้องทำตนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงนี้ด้วย พระเยซูเจ้าทรงส่งศิษย์ออกไปเป็นคู่ เพื่อให้พวกเขามีความเป็นจิตหนึ่งใจเดียวกัน ช่วยเหลือกัน ค้ำจุนกัน คอยตักเตือนกัน การที่พระเยซูเจ้าทรงส่งเขาไปเป็นคู่ เพื่อมิให้พันธกิจเป็นกิจการของคนคนเดียว หรือ กระทำตามลำพัง พระองค์ทรงส่งเขาไปเหมือนลูกแกะท่ามกลางฝูงสุนัขป่า ปราศจากอาวุธ อ่อนแอ เปราะบาง รู้ตัวว่าตนอยู่ท่ามกลางผู้ที่ต่อต้านพระวรสารของพระเยซูคริสต์เจ้า เป็นลูกแกะท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

* สิ่งที่ทำให้เรารู้สึกแปลกใจกับการส่งบรรดาศิษย์ก็คือ พระเยซูเจ้ามิได้ขอให้เขาทำสิ่งใหญ่โต น่าอัศจรรย์ พระองค์ทรงขอให้เขาเจริญชีวิตมีสัมพันธภาพเยี่ยงมนุษยธรรมดาสามัญ โดยสอดแทรกความไว้วางใจและความหวังที่เป็นไปได้ในการทำให้พระเจ้าเข้าครองใจในชีวิตของเราทุกคน ข่าวสารที่ศิษย์ต้องนำไปประกาศนั้นสั้นมาก “อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว” พฤติกรรมที่เขาต้องนำมาแสดงให้เห็นเด่นชัดก็คือองค์ พระเยซูเจ้า ผู้ทรงเจริญชีวิตยากจน อ่อนโยน เป็นเพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์เสด็จมาเพื่อรับใช้และมอบชีวิตให้กับทุกคน ดังนั้น จึงเป็นเรื่องของการเจริญชีวิตเหมือนพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่ง “แม้ทรงร่ำรวย พระองค์ก็ยังทรงยอมกลายเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่เรา” (อ้าง 2 คร 8,9) เหมือนพระเยซูเจ้าผู้ซึ่งเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

ทรงเสด็จไป “พักที่บ้านคนบาป” (อ้าง ลก 19,7) เหมือนพระเยซูเจ้าผู้ซึ่งประกาศว่า shalom สันติภาพเป็นข่าวดี (อ้าง กจ 10,36)

ORATIO (พระวาจาทำให้ฉันภาวนา)

ขอโทษ ลก 10,3-4 “³จงไปเถิด เราส่งท่านทั้งหลายไปดูลูกแกะในฝูงสุนัขป่า ⁴อย่านำถุงเงิน ยามหรือรองเท้าไปด้วย อย่าเสียเวลา ทักทายผู้ใดตามทาง”

ขอบคุณ ลก 10,17-21 ¹⁷ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี ทูลว่า “พระเจ้าข้า แม้แต่ปีศาจก็ยังอ่อนน้อมต่อเราเดชพระนามของพระองค์”อย่าชื่นชมยินดีที่ปีศาจอ่อนน้อมต่อท่าน แต่จงชื่นชมยินดีมากกว่าที่ชื่อของท่านจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว”

ขอพรพระเจ้า ลก 10,8-9 ⁸เมื่อท่านเข้าไปในเมืองใดและเขาต้อนรับท่าน จงกินของที่เขานำมาตั้งให้ ⁹จงรักษาผู้เจ็บป่วยในเมืองนั้นและบอกเขาว่า “พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว”

CONTEMPLATIO (พระวาจาของพระเจ้ากลับเป็นความจริง)

พระสันตะปาปานักบุญยอห์นปอลที่ II ทรงลิขิตไว้ในสมณสาส์น Novo Millennio Ineunte ว่า “มนุษย์ในปัจจุบันมิเพียงแต่ขอให้บรรดาคริสตชนพูดถึงพระคริสตเจ้าเท่านั้น แต่.....ช่วยพวกเขาแลเห็นพระองค์ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องเป็น “พวกแรกที่เพ่งมองพระพักตร์ของพระองค์”

¹⁷ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี ทูลว่า “พระเจ้าข้า แม้แต่ปีศาจก็ยังอ่อนน้อมต่อเราเดชพระนามของพระองค์”¹⁸พระองค์ตรัสตอบว่า.....²⁰อย่าชื่นชมยินดีที่ปีศาจอ่อนน้อมต่อท่าน แต่จงชื่นชมยินดีมากกว่าที่ชื่อของท่านจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ลก 10,17,20)

ข้าแต่พระเจ้า โดยทางกระแสเรียกแห่งศีลล้างบาป พระองค์ทรงเรียกข้าพเจ้าทั้งหลายให้มีความพร้อมในการประกาศพระอาณาจักรของพระองค์ โปรดประทานความกล้าหาญเยี่ยงบรรดาอัครสาวก และอิสรภาพแห่งพระวรสารแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อให้พระวาจาแห่งความรักและสันติภาพของพระองค์ปรากฏอยู่ในทุกสภาพแห่งชีวิต

COMMUNICATIO (พระวาจาทำให้ทุกคนเป็นธรรมทูต)

นักบุญเกรกอรีผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า “พระองค์ทรงส่งเขาล่วงหน้าไปเป็นคู่ ในทุกเมืองและสถานที่ซึ่งพระองค์จะเสด็จไป พระเยซูเจ้าเสด็จตาม(มาภายหลัง)นักเทศน์ของพระองค์ เพราะการเทศน์มาก่อนพร้อมกับการประกาศของพวกเขา และประทับอยู่ในวิญญาน เมื่อคำกระตุ้นเตือนมาถึง ผู้ฟังก็ยอมรับความจริงนั้นไว้ในจิตวิญญาน” (S. Gregorio Magno, Omelie sui Vangeli, Om. IX).

มิสซัง Orvieto กำลังประสบกับปัญหาจำนวนพระสงฆ์และนักบวชลดลงอย่างมาก กระแสเรียกเพื่อชีวิตแบบอื่นก็มีสภาพเดียวกัน รวมทั้งครอบครัวด้วย คริสตชนหลายคนไม่ยากทำการวินิจฉัยกระแสเรียกของตน หลายคนไม่สนใจถามว่า พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของตนคืออะไร เราเชื่อว่า จำเป็นต้องเพิ่มความเข้มข้นแก่การภาวนามากขึ้น พระอาจารย์เจ้าตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าท่านสองคนบนแผ่นดิน พร้อมใจกันอ้อนวอนขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์จะประทานให้” (มธ 18,19)

การนมัสการศีลมหาสนิทเป็นการริเริ่มที่เหมาะสมที่สุด และกำลังดึงดูดหมู่คณะอื่นๆ ให้ทำเช่นเดียวกัน

ที่ Piacenza นักพรตชื่อ บาทหลวง Francesco Dutto ได้ริเริ่มกิจการนี้เมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ที่ Fossano อารามเบเนดิกตินได้เริ่มกิจการนี้ตั้งแต่ปีสกา

XXXXXXXXXX